

I

Pennsylvania, Verenigde Staten

Hij zag haar al voor zij hen had ontdekt.

Tenminste, daar ging hij van uit, want als het anders was geweest, zou ze allang haar camera op hem hebben gericht.

Net als vanochtend.

Ze was duidelijk een toerist. Wandelschoenen, rugzakje, zomerhoed, zonnebril nonchalant boven op haar haren. En natuurlijk dat onvermijdelijke fototoestel, dat nu nog losjes aan een koordje om haar pols bengelde.

Deze keer was ze niet alleen, maar met nog twee vrouwen. Een van die twee had zelfs een nog grotere camera met een lange, zwarte lens om haar nek hangen. Hij wist het fijne niet van die dingen, maar had genoeg gehoord om te weten dat ze met zo'n toestel al van veraf foto's konden maken.

'Kumme,' zei hij zacht maar beslist tegen zijn vrouw, die naast hem op een deken in het gras zat. 'We gaan.'

Ze keek verbaasd naar hem op. 'Nu al?'

'Jah.' Hij drukte zijn strohoed wat steviger op zijn hoofd en stond op.

'Maar het is hier juist zo fijn, Eli.' De teleurstelling in haar stem was onmiskenbaar. 'En Leah is zo lief aan het spelen.'

Zijn blik ging naar hun vijfjarige dochtertje, dat vlak bij hen in de zandstrook voor het meer zingend koekjes zat te bakken. Haar witte hoofdkapje was tijdens het spelen een beetje scheef gezakt, waardoor enkele blonde krulletjes vrij spel hadden gekregen. Ze zag er prachtig uit en dat was precies waarom hij weg wilde.

Hij keek weer naar zijn vrouw. 'Ik ga liever weg, Rebekkah.' Bijna onmerkbaar knikte hij naar links, waar het groepje toeristen een inscriptiebordje bij een boom bekeken. 'Die vrouw met die hoed... dat is de-gene die vanochtend zo schaamteloos aan het fotograferen was,' zei hij zacht. 'En die met dat rode vestje heeft een enorme camera om haar nek hangen.'

Rebekkah had verder geen aansporing meer nodig, maar pakte zijn uitgestoken hand en liet zich over-eind helpen. Ze was ruim zeven maanden zwanger, maar al zwaarder dan ze bij Leah op het eind was geweest. Misschien was het wel een teken dat er deze keer een jongen kwam. Een Eli Beiler junior, met wie hij later kon gaan vissen, het land kon bewerken en op zaterdagochtend de kraam op de overdekte markt kon bemannen.

Hij hoopte het met heel zijn hart, maar had dit nooit naar Rebekkah uitgesproken. Ze zou hem alleen maar voorhouden dat hij al blij mocht zijn dat ze na lang wachten, hopen en bidden toch nog opnieuw zwanger was geraakt.

Eli pakte de deken van het gras, vouwde hem zo klein mogelijk op en stopte hem in de mand bij de restanten van hun picknick. Daarna riep hij Leah bij

hen. Zoals altijd gehoorzaamde ze hem wel, maar aan haar gezicht viel duidelijk af te lezen dat het niet van harte ging. Hij kon het haar niet kwalijk nemen.

Even later liepen ze naar hun paard, dat op de parkeerplaats bij de ingang van het natuurpark geduldig voor het grijze, vierkante rijtuig stond te wachten. Hoe verder hij de drie vrouwen achter zich liet, hoe vrijer Eli zich voelde.

Terwijl Rebekkah het touw losmaakte waarmee hij de merrie aan een boom had vastgezet, zette Eli de mand op de achterbank en tilde met een zwaai zijn dochtertje van de grond. Bij het zien van de nog steeds wat stuurse blik in haar helderblauwe ogen, draaide hij haar een keer in het rond om haar op te vrolijken.

Toen er nog geen lachje om haar mond verscheen, kriebelde hij met zijn kinbaard langs haar wangen. Dat had altijd succes. Ook vandaag, want bij de derde keer kon Leah haar lach niet langer inhouden.

Ze legde haar handjes om zijn gezicht en duwde hem een beetje van zich af. ‘Dat kietelt, *daed*.’

Lachend bracht hij nog een keer zijn hoofd naar het hare, maar tijdens die beweging zag hij in een flits een waarschuwend knikje van Rebekkah.

In een reflex keek hij achterom, recht in een grote cameralens. En twee kleintjes. Nog voor hij afwerend zijn hand kon opheffen, werd er al geklikt.

De woede vlamde in hem op en hij moest zich tot het uiterste inspannen om niet naar de drie vrouwen toe te rennen, de camera's uit hun handen te rukken en die met een grote boog het park in te slingeren.

Het kon niet anders dan dat de vrouwen hen hadden zien vertrekken en bewust achterna waren gelopen. Hadden toeristen dan geen enkel respect meer voor hun principes?

Blijkbaar voelde Rebekkah zijn worsteling aan, want ze legde haar hand op zijn arm. ‘*Kumme.*’

Hij klemde zijn kaken op elkaar, legde zijn hand beschermend om Leahs hoofdje en zette haar naast de mand. ‘Niet achterom door het raampje kijken,’ waarschuwde hij haar. Daarna hielp hij Rebekkah met instappen, liep om het rijtuig heen, ging op zijn plek zitten en pakte de teugels.

Hoewel hij ook zichzelf verboden had om de drie vrouwen nog een blik waardig te keuren, kon hij het toch niet laten om in de bocht tersluiks opzij te kijken.

Het was precies zoals hij had vermoed; alle drie stonden ze nog steeds te fotograferen alsof ze nooit eerder een Amish rijtuig hadden gezien.

Zodra het rijtuig de bocht om was, liet Inge haar camera zakken. Dit waren ongetwijfeld de mooiste plaatjes die ze de afgelopen dagen van de Amish had geschoten. Ze had wel eerder Amish gefotografeerd, maar steeds van een afstand en altijd op de rug.

‘Wat een treffer dat we dit gezin zagen,’ merkte Liza naast haar op, terwijl ze haar digitale camera in een zijvak van haar rugzak stopte. ‘Als we in het hotel zijn, zet ik de foto’s gelijk op Facebook.’

‘Laat Hans het maar niet horen.’ Inge dacht aan hun reisleader, die er voortdurend op hamerde dat ze de regels van de Amish moesten respecteren en het beslist niet zou waarderen dat ze deze foto’s hadden gemaakt, laat staan dat ze via social media werden rondgestrooid.

Liza haalde haar smalle schouders op. ‘Ach, Hans. Hij is een prima vent, maar ik ben geen vijftig geworden om me nog door een ander de wet voor te laten schrijven.’ Ze duwde een koperkleurige haarlok terug onder haar hoed en keek op haar horloge. ‘Kwart voor drie. Zullen we ergens koffie of thee gaan drinken?’

Inge keek naar Marieke, haar vriendin van de quiltgroep in Veenendaal. Ze hadden zich samen voor deze achtdaagse reis opgegeven en hun hart opgehaald aan de quiltshops die ze in de afgelopen week hadden bezocht. Vandaag hadden ze een vrije dag en waren ze op eigen gelegenheid naar de overdekte markt gegaan, waar ze hun groepsgenoot Liza tegen het lijf waren gelopen.

Eerlijk gezegd speet het Inge dat ze haar niet meer waren kwijtgeraakt, want ze was zich in de afgelopen week steeds meer gaan storen aan de manier waarop de vrouw altijd en overal heel nadrukkelijk haar stem liet horen.

‘Wat wil jij?’ vroeg Inge aan Marieke, terwijl ze met haar ogen probeerde te seinen dat ze nee moest zeggen.

Gelukkig voelde haar vriendin haar helemaal aan. ‘Ik zit nog vol van de lunch,’ zei Marieke tegen Liza.

‘Maar laat je door ons niet weerhouden om naar een restaurant te gaan, wij vermaken ons wel.’

Blijkbaar ongevoelig voor de hint schudde Liza haar hoofd. ‘Nee, ik blijf gezellig bij jullie. Zullen we proberen om ergens zo’n grijs vierkant koetsje met chauffeur te vinden en ons wat laten rondrijden?’

Inge onderdrukte een zucht. Een ritje in een authentiek Amish rijtuig was precies wat Marieke en zij nog voor deze een-na-laatste vakantiedag op hun verlanglijstje hadden staan, maar dan wel zonder Liza. ‘Vindt je man het niet ongezellig dat je een hele dag zonder hem op stap bent?’ probeerde ze.

‘Ben je mal, die is blij dat hij me even kwijt is.’ Liza lachte net iets te hard. ‘Toen ik vanochtend wegging, zat hij met een boek in de tuin van het hotel en een knappe vrouw die hem daar dan nog vandaan krijgt.’ Ze keek nog eens op haar duur uitzierende horloge. ‘Nou, wat doen we? Een koetsje huren?’

Inge wisselde nog een blik met Marieke, zag de berusting in haar bruine ogen en gaf toen toe. Maandag zouden ze naar huis gaan, dus was het vanmiddag hun laatste kans voor een rit. Ze hadden woensdag al wel met de hele groep een tochtje in een groot rijtuig gemaakt, maar dat had zo veel weg gehad van een ritje met een Nederlandse janplezier, dat het wat tegengevallen was.

‘Goed,’ zei ze, ‘laten we dan door het park teruglopen, dan komen we weer op de hoofdweg uit en zijn we vlak bij dat toeristencentrum.’ Ze haalde de dop van haar spiegelreflexcamera uit de zak van haar rode

vestje en schermde de lens weer af. Voor vanmiddag had ze genoeg foto's gemaakt. Misschien zelfs wel te veel.